

[Aase Olesen]

Ministeren sagde, at jeg havde sagt, at det var synd for ham, at han skulle træffe beslutninger. Det var måske ikke helt korrekt udtrykt. Jeg vil gerne rette det til, at jeg finder det uheldigt. Jeg mindede om, at ministeren i forvejen har besværlige udvisningssager og hvad der måtte være af andre ting af benådningsskarakter. Jeg synes ikke mindst, at ministerens partifælles måde at tackle denne sag på viser, at det er særdeles uheldigt, at disse helt private, personlige sager skal lande hos en minister.

Hr. Povl Brøndsted sagde – vist også fordi jeg havde undret mig over hans holdning til de enlige – at han ikke kunne se, at enlige ikke kunne være udmærkede forældre. Jeg synes, at man skal gøre opmærksom på, at en meget stor del af de børn, der bliver bortadopteret i de lande, vi får børn fra, netop er børn af enlige mødre. Det vil være meget svært at forklare de lande, at børnene skal hen til en ny enlig mor. Og så kan vi sige aldrig så meget, at vi har så og så fantastisk godt et socialt sikkerhedsnet for enlige mødre. Jeg tror ikke, at vi kan overbevise nogen om det.

Fru Lis Møller sagde, at hun ikke troede på, at lempeligere regler ville volde problemer i udlandet. Jeg var temmelig chokeret over det, hr. Arne Bjerregaard sagde, nemlig at man skulle lade enlige fare ud selv. Jeg tror, det er nødvendigt at sige, at f.eks. i Indien er adoption ifølge Adoption Centers beretning for 1982 gået helt i stå, fordi folk selv er faret ud og har lavet deres egne forretninger. Der er simpelt hen gået forretning og grossistvirksomhed i salget af børn i Sydindien, og det synes jeg dog ikke man kan lade som om man slet ikke ved. Der har været problemer i flere andre lande, først og fremmest fordi f.eks. svenske har lempeligere regler end vi, og vi bliver som skandinaver slået i hartkorn med svenskere.

Fru Lis Møller siger, at hun vil undskylde over for mig, at hun fortsætter med at læse op. Jeg vil gerne sige, at det overhovedet ikke kan undskyldes. Jeg synes ikke, at det kan undskyldes at bruge oplæsning af journaler her i politisk øjemed. Det vil jeg overhovedet ikke undskylde.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Det er til fru Lise Østergaard og nu også til fru Aase Olesen, der vist har misforstået mig med hensyn til, at enkeltpersoner også skulle have lov til at være adoptionsformidlere. Jeg ønsker ikke, at enhver skal have lov til at rejse ud og hente børn i flygtningelejre osv. Jeg ønsker, at der skal være mulighed for, at enkeltpersoner også kan få tilladelse af justitsministeren til at være adoptionsformidlere. I øjeblikket er der faktisk, så vidt jeg ved, kun 4 institutioner, som har lov til at formidle adoption. Hvorfor skulle det ikke være sådan, at også enkeltpersoner, som har vist deres dygtighed på dette område, kan få mulighed for at formidle adoption? Jeg ønsker, at justitsministeren giver tilladelse til, at visse enkeltpersoner også kan gøre det.

Wilhelm (VS):

Der er et enkelt hjørne af problemet, jeg vil knytte en bemærkning til.

Ministeren var inde på, at det kan forekomme meget urimeligt, at en kvinde på 30 år bliver nægtet godkendelse som adoptivmor, og fru Lise Østergaard tog tråden op og sagde, at hun aldrig havde forstået, at man skulle have en fælles aldersgrænse på tilsammen 78 år. Jeg tror ikke, at vi ville have noget imod at fjerne denne 78 års grænse, så det blev 2 40 års grænser, men jeg vil lige gøre opmærksom på – før man nu tror, at her er nogle løsninger, og det måske kommer til pressen og stiller folk noget i udsigt, som ikke er holdbart – at det kun i ganske få tilfælde vil ændre status for familier, hvor kvinden er 38 eller 39 år, og hvor manden er 40 eller 39 år. Vi kan aldrig nogen sinde opretholde ligestillingen og samtidig sikre, at en kvinde på 30 eller på 26 år, for den sags skyld, godkendes. Når et par, hvor kvinden er 30 år, bremses af 78 års reglen, så er det, fordi manden er mindst 47, og naturligvis nogle måneder til begge to. Hvis det ikke skal kunne stoppes, så er det det samme, som at vi har droppet aldersgrænserne, eller at vi har droppet ligestillingen. Man kan ikke opretholde ligestillingen og samtidig under alle omstændigheder sikre, at de selv de yngste af de adoptionssøgende kvinder bliver godkendt. Hvis manden er tilsvarende ældre, så lader det sig ikke gøre med en aldersgrænse overhovedet og med opretholdelse af ligestillingen.